

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 321/2021-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Zuzanou Baloghovou, advokátkou, Mostová 33, Ružomberok, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020 **boli porušené** základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. februára 2021 domáhal vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 49 a čl. 50 ústavy a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 157/2017-53

z 15. mája 2019 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020. Napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu navrhoval zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiadal priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 321/2021-12 zo 4. augusta 2021 ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu prijal na ďalšie konanie; ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že v trestnej veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na základe (bližšie neoznačenej) žiadosti vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „inšpekčná služba“) odôvodnenej odhalením a zistením páchatel'a uvedeného prečinu, o ktorej rozhodol Okresný súd Žilina 15. februára 2013, bol na dobu od 15. februára 2013 do 12. mája 2013 ustanovený agent, ktorý bol príslušníkom polície Maďarskej republiky, vystupujúci pod legendou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „agent“). Dňa 22. februára 2013 inšpekčná služba vykonala vopred naplánovanú akciu s použitím agenta, po skončení ktorej (v bližšie neoznačený deň) vzniesla obvinenie sťažovateľovi a následne 19. júna 2013 prokurátor Okresnej prokuratúry [REDAKOVANÉ] podal obžalobu na sťažovateľa pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že *«Dňa 22. 2. 2013 v čase medzi 21.34 hod. až 21.36 hod. ako príslušník Policajného zboru, počas výkonu služby v obci [REDAKOVANÉ] na ceste č. E77 (1/59) v smere [REDAKOVANÉ], na parkovisku pred benzínovým čerpadlom po tom, čo zastavil nákladné motorové vozidlo zn. [REDAKOVANÉ], ktoré viedol [REDAKOVANÉ] (...), počas kontrolovania tomuto uviedol: „pokuta je 60,- Eur“, pričom ako dôvod uloženia pokuty uviedol nepripútanie sa bezpečnostným pásom, teda priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a následne po prevzatí sumy vo výške 60,- Eur od [REDAKOVANÉ] mu 40,- Eur vrátil späť do peňaženky a vybral si z nej 10,- Eur, pričom nevyplnil čitateľne podľa pretlaču diel „A“ pokutového bloku a [REDAKOVANÉ] nedal diel „B“ pokutových blokov vo výške zaplatenej finančnej čiastky ako potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty a uloženie a uhradenie pokuty nevykázal v žiadnych administratívnych pomôckach, obdržanú hotovosť za pokutu vo výške 30,- Eur neodviedol do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú potrebu, čím porušil ustanovenie článku 8a) ods. 1, 2, 3 Nariadenia prezidenta policajného zboru č. 7/2002 o objasňovaní priestupkov a prejednávani priestupkov v policajnom zbore v znení neskorších predpisov, a tým porušil základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, čím štátnemu rozpočtu spôsobil škodu vo výške 30,- Eur.»*. Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 2 To 118/2013-320 z 12. februára 2014 zrušil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 T 79/2013 z 9. októbra 2013 (ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným z uvedeného prečinu) a sťažovateľa oslobodil spod obžaloby, pretože dospel k názoru, že v danej veci neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaného skutku, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného [REDAKOVANÉ] ru ako uvedeného v obžalobe. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že jediným priam [REDAKOVANÉ] ôkazom bol výsluch agenta, ktorý potvrdil okolnosti uvádzané v skutkovej vete

obžaloby. Zo zvukovo-obrazového záznamu vykonaného agentom nebolo možné pre jeho nejednoznačnosť a nezrozumiteľnosť jednoznačne identifikovať, že by sťažovateľ od vodiča žiadal alebo prevzal 30 eur, ani to, za aký priestupok mu mal pokutu uložiť. Z doslovného prepisu zvukového záznamu jednoznačne vyplýva len to, že vodič vyjadril nesúhlas s prednesom sťažovateľa „pokuta 60,- Eur“. Krajský súd zdôraznil, že bankovky, ktoré mal agent použiť a ktoré mal údajne odovzdať sťažovateľovi, boli označené, t. j. identifikovateľné, avšak u sťažovateľa nájdené neboli, pričom daný dôkaz by bol v prípade riadneho použitia agenta kľúčový a mohol byť vykonaný bezprostredne po údajnom spáchaní trestného činu sťažovateľom. Hoci inšpekčná služba disponovala hlásením, že agent bol 22. februára 2013 zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou v obci [REDAKOVANÉ], pričom jedným z členov policajnej hliadky bol sťažovateľ, z nevysvetliteľných dôvodov bankovky od agenta prevzala až 13. marca 2013.

4. Popri trestnom konaní začatom inšpekčnou službou (bod 3) na základe hlásenia inšpekčnej služby z 1. marca 2003 a 2. marca 2013 riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „nadriadený“) začal proti sťažovateľovi konanie o prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov účinného v danom čase (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“) z dôvodu, že sťažovateľ porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V tejto súvislosti nadriadený v rámci vlastného šetrenia vypočul oboch členov policajnej hliadky vykonávajúcich 22. februára 2013 v nočných hodinách hliadkovú službu v obci [REDAKOVANÉ], pričom sťažovateľ do zápisnice poprel, že by vodičovi maďarskej národnosti uložil pokutu, resp. že by sa obohatil na úkor štátneho rozpočtu. Ani druhý člen policajnej hliadky do zápisnice uloženie pokuty vodičovi nepotvrdil. Okrem toho nadriadený z trestného spisu inšpekčnej služby zabezpečil fotokópiu zápisnice o výsluchu agenta a písomný prepis rozhovoru agenta so sťažovateľom, ktorý bol zaznamenaný prostredníctvom informačno-technických prostriedkov a ktorý bol (bližšie neoznačenou osobou) voľne preložený z anglického jazyka do slovenského jazyka, ako aj ďalšie interné dokumenty Obvodného oddelenia Policajného zboru [REDAKOVANÉ]. So spracovaným návrhom nadriadeného na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušný odborový orgán nesúhlasil, považujúc ho za predčasný, a nadriadenému odporučil využiť u sťažovateľa inštitút dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby. S uvedeným návrhom príslušného odborového orgánu však nadriadený, ako ani riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline a prezident Policajného zboru nesúhlasili a ministri vnútra Slovenskej republiky [oprávnenému orgánu, (ďalej len „minister vnútra“)] odporučili, aby návrh nadriadeného realizoval.

5. Po postúpení veci minister vnútra, vychádzajúc z dokumentov pripojených k návrhu nadriadeného na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru personálnym rozkazom č. 83 zo 17. apríla 2013 (ďalej len „personálny rozkaz“), prepustil podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru sťažovateľa v stálej štátnej službe vo funkcii referent s územnou a objektovou zodpovednosťou Obvodného oddelenia Policajného zboru [REDAKOVANÉ], odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru [REDAKOVANÉ], služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že «*Menovaný v čase od 20.00 hod. dňa 22. 02.*

2013 do 06.00 hod. dňa 23. 02. 2013 vykonával riadne plánovanú hliadkovú službu ako veliteľ hliadky spoločne s členom hliadky - vodičom [REDACTED]. Podľa inštrukcie č. p.: ORP-RK-OPP4-2-09172013 zo dňa 21. 02. 2013 v čase od 21.00 hod. do 23.00 hod. hliadka vykonávala dohľad na bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky v obci [REDACTED] a na pokyn operačného dôstojníka z OR PZ [REDACTED] vykonávali pri odstavnej ploche pred čerpacou stanicou [REDACTED] v smere [REDACTED] odklon vozidiel nákladnej automobilovej dopravy nad 10 metrov dĺžky, pričom v čase medzi 21.34 bod. a 21.36 hod., keď vodič a člen hliadky sedel v odstavenom [REDACTED] menovaný zastavil nákladné motorové vozidlo zn. [REDACTED] [REDACTED] (...), ktorému uviedol po anglicky „pokuta je 60,- €“, pričom mu ukázal na bezpečnostný pás, ktorým nebol vodič pripútaný a spýtal sa ho, či má peniaze. Vodič, ktorý už predtým vystúpil z vozidla, odpovedal, že nejaké má, prešiel k svetlometom vozidla, aby lepšie videl do peňaženky, z ktorej vybral 3 ks 20 eurových bankoviek a tieto podal menovanému, ktorý následne podišiel k nemu, prstami mu pootvoril peňaženku a prelistoval bankovky v nej, dve prevzaté 20 eurové bankovky mu do nej vrátil späť a vybral si z nej jednu 10 euróvú bankovku, čím u menovaného ostalo 30,- €. Následne menovaný dal vodičovi rukou pokyn, že môže odísť, čo tento aj urobil. Menovaný nevyplnil diely A pokutových blokov, vodičovi neodovzdal diely B pokutových blokov v hodnote prevzatej hotovosti a pokutu nezapísal v hliadkovej knižke ani nevykázal v žiadnych iných služobných pomôckach. Prevzaté peniaze si ponechal pre vlastnú potrebu.» Minister vnútra vyhodnotením dôkazov dospel k záveru, že sťažovateľ svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, čo zakladá dôvod prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy podľa názoru ministra vnútra spočívalo v tom, že sťažovateľ pri výkone štátnej služby nebol čestný a disciplinovaný príslušník Policajného zboru, keď zneužil služobné postavenie i vzniknutú situáciu a po prevzatí finančnej hotovosti 30 eur ako pokuty za priestupok v cestnej premávke nevyplnil diel A pokutového bloku, priestupcovi nevydal diely B pokutových blokov ako potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty, uloženie a uhradenie blokovej pokuty nevykázal v žiadnych administratívnych pomôckach a obdržanú hotovosť neodviedol do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú potrebu. Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti podľa názoru ministra vnútra spočívalo v tom, že sťažovateľ nevykonával riadne štátu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom [§ 2 ods. 1 písm. k) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov účinného v danom čase] a internými predpismi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) týkajúcimi sa príslušníkov Policajného zboru, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g), a g) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, keďže sa počas výkonu štátnej služby nezdržal konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v Policajný zbor, a nedodrжал služobnú disciplínu.

6. Sťažovateľ presvedčený o tom, že personálne konanie bolo proti nemu účelovo vykonávané, pretože kritizoval spôsob riadenia Obvodného oddelenia Policajného zboru [REDACTED], podal proti personálnemu rozkazu ministra vnútra rozklad, v ktorom poukázal na to, že uvedenej akcii inšpekčnej služby predchádzalo uznesenie jej vyšetrovateľa o vznesení obvinenia proti bližšie

neoznačenému príslušníkovi Policajného zboru, ktorý oznámil stratu „ústrižkov“, a namietol, že v prípade sťažovateľa dôvody jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru neexistujú, resp. nie sú preukázané.

7. Ministerstvo vnútra rozhodnutím č. k. SLV-PS-PK-67/2013 z 25. júla 2013 rozklad sťažovateľa proti personálnemu rozkazu ministra vnútra zamietlo a personálny rozkaz ministra vnútra potvrdilo.

8. Sťažovateľ v zákonom určenej lehote podal na krajskom súde žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra (bod 7) spolu s rozhodnutím ministra vnútra (bod 5). V priebehu správneho súdneho konania sťažovateľ predložil krajskému súdu rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 2 To 118/2013-320 z 12. februára 2014 (bod 3).

9. Krajský súd (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 6 S 222/2013-44 z 24. apríla 2015 rozhodnutie ministerstva vnútra zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby doplnil dokazovanie. Podľa názoru krajského súdu v konaní o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru nebolo jednoznačne preukázané, že by sťažovateľ bol prítomný na konaní, ktoré sa mu kladie za vinu, a teda že sťažovateľ porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Zistenie skutkového stavu ministerstvom vnútra je nepostačujúce na posúdenie veci. Doslovne preložený rozhovor medzi sťažovateľom a agentom, na ktorý poukazovalo ministerstvo vnútra, vôbec neidentifikuje predmet pokuty ani skutočne inkasovanú sumu a nie je jasné ani to, či pokuta bola registrovaná vypísaním bloku alebo nie. Zo žiadneho záznamu nachádzajúceho sa v administratívnom spise nemožno identifikovať sťažovateľa ako osobu, ktorá sa uvedeného konania dopustila. V administratívnom spise nie sú založené obrazovo-zvukové záznamy a napriek tvrdeniu agenta, že osobou, ktorej sa dané konanie týkalo, mal byť sťažovateľ, nebola vykonaná konfrontácia, resp. iný presvedčivý dôkaz. Ani z úvahy ministerstva vnútra nevyplýva, prečo účastníkov rozhovoru nekonfrontovali alebo dôkazy nezabezpečili inak (evidenciou bankoviek).

10. Na základe odvolania ministerstva vnútra najvyšší súd (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 5 Sžo 127/2015 z 25. októbra 2016 rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny s tým, že povinnosťou ministerstva vnútra v administratívnom konaní je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu, k čomu v danom prípade nedošlo. Pokiaľ ministerstvo vnútra dospelo k záveru, že dôkazy boli vykonané v rozsahu postačujúcom na preukázanie skutku, ktorý sa sťažovateľovi kladie za vinu, bolo jeho povinnosťou náležitým spôsobom zdôvodniť nevykonanie ďalších do úvahy prichádzajúcich relevantných dôkazov.

11. Následne ministerstvo vnútra rozhodnutím č. KM-OLVS-7/2017/OPK z 10. mája 2017 rozklad sťažovateľa proti personálnemu rozkazu ministra vnútra (opätovne) zamietlo a personálny rozkaz ministra vnútra potvrdilo. Ministerstvo vnútra kvôli identifikácii sťažovateľa ako osoby, ktorá sa mala protiprávneho konania dopustiť, resp. kvôli preukázaniu prítomnosti sťažovateľa v uvedenom čase a na uvedenom mieste, do administratívneho spisu doplnilo ako dôkaz obrazový záznam vykonaný kamerou umiestnenou na odeve agenta, ktorý je súčasťou zvukovo-obrazového záznamu vyhotoveného 22. februára 2013 v čase od 21.34 h do 31.36 h v obci [REDAKOVANÉ] na ceste č. E77 na parkovisku 50 metrov pred benzínovým čerpadlom v smere [REDAKOVANÉ]. Po vzhliadnutí

uvedeného obrazového záznamu, resp. fotografií z neho vyhotovených sťažovateľa ako osobu v priamom kontakte s agentom stotožnil nadriadený, ako aj jeho kolegovia – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] čo potvrdzujú ich výpovede zaznamenané formou zápisníc o výsluchu účastníka konania z 28. marca 2017 nachádzajúce sa v administratívnom spise. V ďalšej zápisnici o výsluchu účastníka konania z 21. marca 2017 nachádzajúcej sa v administratívnom spise nadriadený potvrdil, že jedinou policajnou hliadkou, ktorá v uvedenom čase a na uvedenom mieste vykonávala priamy výkon služby, bola policajná hliadka zložená zo sťažovateľa a druhého člena hliadky. Okrem toho ministerstvo vnútra do administratívneho spisu zabezpečilo zápisnicu Okresného súdu Ružomberok č. k. 0 Tp 11/2013 z 2. marca 2013 a zápisnicu o hlavnom pojednávaní Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 T 79/2013 z 11. septembra 2013 a 9. októbra 2013, z ktorých vyplýva, že sťažovateľ svoju prítomnosť v uvedenom čase a na uvedenom mieste potvrdil, avšak uloženie pokuty maďarskému vodičovi poprel. Uvedené dôkazy ministerstvo vnútra vyhodnotilo tak, že *„priamo preukazujú prítomnosť odvolateľa v kritickom mieste a čase jeho protiprávneho konania a nepriamo podporujú úsudok o tom, že protiprávneho konania sa dopustil odvolateľ“*, ktorý (aj) v konaní o prepustení zo služobného pomeru tvrdil, že maďarskému vodičovi žiadnu pokutu neuložil. Podľa názoru ministerstva vnútra neobstojí tvrdenie sťažovateľa o účelovom vykonštruovaní dôvodov prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru v rozhodnutí ministra vnútra, pretože uvedené dôvody sú riadne preukázané priloženým spisovým materiálom. Predovšetkým z výsluchu agenta v trestnom konaní jednoznačne vyplýva, že *„tento bol odvolateľom zastavený ako vodič nákladného motorového vozidla. Nakoľko nebol pripútaný bezpečnostným pásom, uložil mu tento pokutu 60 €, ktoré od neho aj prevzal. Následne mu však pri svetle pred vozidlom prstom pootvoril peňaženku, prelistoval bankovky v nej, vrátil mu do nej 40 € z prevzatej pokuty a vybral si z tejto peňaženky 10 €. Je teda zrejmé, že u odvolateľa ostalo celkom 30 €. O ich prevzatí nevydal vodičovi žiaden doklad, ani ich prevzatie nevykázal v žiadnych služobných pomôckach. Je nepochybné, že si ich ponechal. Takéto konanie je bezpochyby skutočnosťou zakladajúcou dôvod prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru...“*.

12. Ministerstvo vnútra vo svojom rozhodnutí ďalej uviedlo, že vykonanie konfrontácie pri primeranom aplikovaní princípov trestného práva je v prípade agenta obmedzené § 125 ods. 3 Trestného poriadku. Dokazovanie skutkového stavu (protiprávneho konania sťažovateľa) s pomocou označených bankoviek deklarujúcich pohyb peňažných prostriedkov (ako uloženej pokuty) z dispozície agenta smerom k sťažovateľovi nebolo v rámci doplneného dokazovania zabezpečené, pretože zo stanoviska riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Ružomberok z 24. marca 2017 vyplýva predpoklad neexistencie týchto bankoviek.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ministerstvo vnútra dospelo k záveru, že všetky zadovážené dôkazy v súhrne preukázali priebeh udalosti so záverom, že sa sťažovateľ dopustil protiprávneho konania tak, ak je uvedené v napadnutom rozhodnutí ministra vnútra, čo zakladalo dôvod na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Napadnuté rozhodnutie ministra vnútra bolo vydané na základe presne a úplne zisteného skutočného stavu veci za dodržania príslušných ustanovení zákona. V odvolacom konaní neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie.

14. Sťažovateľ v zákonom určenej lehote podal krajskému súdu ďalšiu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra (body 11 až 13) spolu s rozhodnutím ministra vnútra (bod 5).

15. Krajský súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 2 S 157/2017-53 z 15. mája 2019 žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z judikatúry najvyššieho súdu (2 Sžo 156/2008, 2 Sžo 189/2010), podľa ktorej správne orgány rozhodujúce v personálnom konaní o prepustení príslušníka Policajného zboru zo štátnej služby neskúmajú trestnoprávnu zodpovednosť a ani otázku viny alebo neviny, ale skúmajú naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Skutočnosť, že personálne konanie je nezávislé od trestného konania, znamená, že správny orgán nemusí počkať na závery trestného konania, a to ani vtedy, ak je skutok podmieňujúci obe konania totožný. Uvedené však neznamená, že správny orgán konajúci v personálnom konaní nie je povinný vykonať dokazovanie, ktoré objektívne preukazuje skutok, ktorý je predmetom personálneho konania, a že nie je potrebné náležite zistiť skutkový stav. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade záver ministerstva vnútra, že sa sťažovateľ dopustil protiprávneho konania zakladajúceho dôvod na prepustenie zo služobného pomeru, vyplýval jednak z priamych dôkazov (z výpovede agenta, prepisu zvukového záznamu rozhovoru agenta so sťažovateľom a z videozáznamu), ako aj zo série nepriamych dôkazov, pričom hodnotenie ich vierohodnosti a pravdivosti predstavovalo vlastnú syntetickú časť hodnotenia ministerstva vnútra. Ministerstvo vnútra v ďalšom procesnom postupe odstránilo nedostatok zistený krajským súdom a doplnilo dokazovanie v naznačenom smere, keď výpoveďami [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bol žalobca na videozázname identifikovaný. Zároveň zabezpečil do administratívneho spisu zápisnice o výsluchu svedkov videozáznam o kontakte agenta so žalobcom, fotografie s vyobrazením žalobcu z predmetného videozáznamu a zvukový záznam. Z uvedeného dôvodu krajský súd nemohol akceptovať námietku sťažovateľa, že ministerstvo vnútra neodstránilo rozpory a nejasnosti, nedostatočne zistilo skutkový stav a vec nesprávne posúdilo, a teda že rozhodnutie trpí rovnakými vadami ako to predchádzajúce, ktoré bolo správnym súdom zrušené. Správny súd prijal záver, že získaný dôkazný materiál obsiahnutý v administratívnom spise dostatočne podporil záver ministerstva vnútra o protiprávnosti konania sťažovateľa, ktorý svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom, a teda jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Nebolo možné preto konštatovať, že by žalovaný nevykonával dôsledné prešetrenie veci. Správny súd sa najmä nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že ministerstvo vnútra nedostatočne zistilo skutkový stav veci na jeho riadne posúdenie. Vychádzajúc z už uvedených hľadísk, ministerstvo vnútra ako príslušný správny orgán postupovalo pri vydaní napadnutého rozhodnutia v súlade s príslušnými procesnoprávnymi normami, pričom pri svojom rozhodovaní nevybočilo z rámcov správnej úvahy.

16. Najvyšší súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020 kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, v ktorej mu vytkol, že vec nesprávne právne posúdil, zamietol [(§ 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)] ako nedôvodnú. Najvyšší súd s poukazom na to, že účelom konania o prepustenie príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na jeho prepustenie, a že správny súd v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je

viazaný rozhodnutím príslušného orgánu, či bol alebo nebol spáchaný trestný čin alebo priestupok, konštatoval, že ministerstvo vnútra v preskúmanom rozhodnutí nevybočilo z medzí zákona, keď v konaní sťažovateľa videlo také závažné a hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré odôvodňuje jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy u sťažovateľa spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď zneužil služobné postavenie i vzniknutú situáciu a po prevzatí 30 eur ako pokuty za priestupok v cestnej premávke nevypísal diel A pokutového bloku a priestupcovi nevydal diely B pokutových blokov ako potvrdenie o zaplatení blokovej pokuty. Uloženie a uhradenie predmetnej pokuty sťažovateľ nevykázal v žiadnych administratívnych pomôckach a prijatú hotovosť neodviedol do štátneho rozpočtu, ale si ju ponechal pre vlastnú spotrebu. Za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti možno považovať, že sťažovateľ v čase služby vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu s cieľom zabezpečiť pre seba neoprávnený prospech. Pri vykonávaní služobnej činnosti nedbal na vlastnú česť, vážnosť a dôstojnosť a nedodrжал nariadenie ministra vnútra o etickom kódexe policajta. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd i ministerstvo vnútra adekvátne zaoberali námietkami sťažovateľa a vysporiadali sa s nimi zákonným spôsobom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane tvrdí, že ministerstvo vnútra ani po doplnení dokazovania nepreukázalo existenciu dôvodov prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Krajský súd v správnom súdnom konaní a najvyšší súd v kasačnom konaní vychádzali z tých istých zistení a dôkazov, aké posudzoval Krajský súd v Žiline v trestnom konaní, ktoré skončilo oslobodením sťažovateľa spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu (bod 3), avšak na rozdiel od Krajského súdu v Žiline dospeli k záveru, že sťažovateľ sa dopustil konania (skutku), ktoré bolo dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Doplnenie dokazovania ministerstvom vnútra, ktoré kvôli identifikácii sťažovateľa ako osoby v kontakte s agentom zabezpečilo do administratívneho spisu obrazový záznam vykonaný kamerou umiestnenou na odevu agenta a výpovede nadriadeného a jeho kolegov, ktorí po vzhliadnutí uvedeného obrazového záznamu identifikovali sťažovateľa, neprispelo k riadnemu zisteniu skutkového stavu ani jednoznačne nepreukázalo, že sťažovateľ porušil služobnú prísahu, resp. že sa dopustil protiprávneho konania. Iné dôkazy (konfrontácia, evidencia bankoviek) oproti prechádzajúcemu konaniu, v ktorom krajský súd a najvyšší súd dospeli k záveru, že výpoveď agenta (v trestnom konaní) spolu s voľným prekladom rozhovoru sťažovateľa s agentom nie sú dostatočnými dôkazmi na rozhodnutie ministra vnútra podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, vykonané neboli. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že krajský súd a najvyšší súd vec nesprávne právne posúdili, a ich záver o zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra považuje za arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, absurdný, ako aj popierajúci základné zásady logiky, čo sa týka hodnotenia dôkazov.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

18. Ústavný súd listom č. k. I. ÚS 321/2021-23 z 31. augusta 2021 vyzval najvyšší súd na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti, na čo najvyšší súd reagoval listom z 9. septembra 2021, v ktorom ústavnému súdu oznámil, že ústavnú sťažnosť z dôvodu zániku správneho kolégia najvyššieho súdu postúpil Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší správny súd“), ktorý začal činnosť 1. augusta 2021 [§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)].

19. Najvyšší správny súd v liste č. k. KPr 64/2021 z 1. októbra 2021 uviedol, že, vychádzajúc z princípu viazanosti súdu rozhodnutím po jeho vydaní (§ 138 SSP), v tomto štádiu konania mu neprislúcha akokoľvek dodatočne doplňovať, objasňovať či prípadne meniť argumentáciu uvedenú v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

20. Na základe listu ústavného súdu č. k. I. ÚS 321/2021-25 z 8. septembra 2021 sa k veci listom č. k. SL-OPS1-S-150/2021 zo 14. septembra 2021 vyjadrilo ministerstvo vnútra, v ktorom s poukazom na priebeh konania o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru uviedlo, že personálne konanie a trestné konanie sú dve samostatné konania s odlišnou právnou úpravou. Personálne konanie je konanie nadriadeného a je nezávislé od trestného konania a od jeho výsledkov a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Nie je v kompetencii ministerstva vnútra zastávať právny názor a vyjadrovať sa k meritu veci, či procesným postupom krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu ústavy.

III.3. Replika sťažovateľa:

21. Ústavný súd listom č. k. I. ÚS 321/2021-40 z 12. októbra 2021 vyzval sťažovateľa (prostredníctvom jeho právnej zástupkyne), aby sa v lehote desiatich dní od doručenia tejto výzvy vyjadril k vyjadreniu najvyššieho správneho súdu (bod 20) a vyjadreniu zúčastnenej osoby (bod 21). Podľa údajov z elektronickej doručky uvedené výzvu prevzala právna zástupkyňa sťažovateľa 27. októbra 2021 o 9.25.26 h, avšak vôbec na ňu nereagovala.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

22. Ústavný súd v danom prípade upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

23. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020 (bod 16), ktorý sťažovateľ považuje za arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, absurdný, ako aj popierajúci základné zásady logiky, čo sa týka hodnotenia dôkazov (bod 17).

24. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávislé a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 199/08).

25. V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy (čl. 141 ods. 1 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

26. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu

účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

27. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamena to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74).

28. Ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie (bod 2) predovšetkým kvôli zodpovedaniu otázky, či najvyšší súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia ministerstva vnútra vydaného v konaní o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (body 11 až 13) ústavne konformným spôsobom. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý konal ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu (správneho súdu) a vo veci sťažovateľa predovšetkým v kontexte s rozhodnutím ministerstva vnútra a rozhodnutím oprávneného orgánu, ktoré mu predchádzali.

29. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

30. Správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci [§ 120 písm. a) SSP]. Skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú (§ 122 SSP). Na konanie na kasačnom súde sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 452 SSP).

31. Najvyšší súd v uznesení č. k. 1 KO 11/2018 z 3. októbra 2018 konštatoval, že *«Služobný pomer príslušníka Policajného zboru nemá znaky súkromno-právneho pomeru, ale má znaky verejno-právneho pomeru vzhľadom na jeho charakter a právnu povahu zvláštnosti štátu ako „zamestnávateľa“ príslušníka Policajného zboru a súčasne nositeľa verejnej moci. Medzi príslušníkom Policajného zboru a Policajným zborom, resp. štátom ide o právny pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu trvania sa odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Príslušník Policajného zboru prostredníctvom svojho „zamestnávateľa“, t. j. štátu sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, a preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami zakladať, meniť a rušiť právne vzťahy v tomto služobnom pomere. Personálny rozkaz nadriadeného je individuálny správny akt, je rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, ktorému sa poskytuje ochrana v správnom súdnom postupe podľa SSP...».*

32. V posudzovanom prípade najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu (odôvodnenú nesprávnym právnym posúdením veci) ako nedôvodnú (§ 461 SSP), pričom vo všeobecnosti konštatoval, že účelom konania o prepustenie príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na jeho prepustenie, a že správny súd v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu, či bol alebo nebol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Uvedenému názoru najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť (k rovnakému záveru ústavný súd dospel aj vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 495/2017), avšak ústavný súd dodáva, že uvedený názor najvyššieho súdu v žiadnom prípade nemožno chápať tak, že pokiaľ policajt (obžalovaný) nebol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody [opak by viedol k prepusteniu policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru], dôkazy získané (pôvodne) orgánmi činnými v trestnom konaní budú postačovať „aspoň“ na prepustenie tohto policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Právne posúdenie veci sa týka nielen noriem hmotného práva, ale aj noriem procesného práva (m. m. I. ÚS 186/08). Záver najvyššieho súdu, že krajský súd i ministerstvo vnútra sa adekvátne zaoberali námietkami sťažovateľa a vysporiadali sa s nimi zákonným spôsobom, resp. že vec správne právne posúdili, však ústavný súd považuje za predčasný.

33. Odborná právnická literatúra k dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP uvádza, že „Právnym posúdením veci na účel tohto ustanovenia je činnosť krajského súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na skutkový stav zistený orgánom verejnej správy alebo aj ním samým v rámci plnej jurisdikcie (peňažnej alebo sankčnej moderácii) alebo v osobitných konaniach. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento dôvod kasačnej sťažnosti je naplnený v prípade, keď krajský súd na zistený skutkový stav a) neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), b) aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), c) obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval alebo d) správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je tak omyl krajského súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Podanie kasačnej sťažnosti zásadne nebude prichádzať do úvahy z dôvodu nedostatočne zisteného skutočného stavu veci, ale jej podanie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením. (Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 1602 – 1632.).

34. Konanie vo veciach služobného pomeru upravujú § 231 až § 248 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru s tým, že podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo vnútra (§ 247), pričom na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní [t. j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov] okrem výkonu rozhodnutia (§ 247a). Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (§ 241 ods. 1 prvá veta). V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval (§ 241 ods. 3). Ako dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 238 ods. 1). Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka (§ 238 ods. 2). Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy (§ 238 ods. 3). Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 4).

35. Najvyšší súd v jednom zo svojich posledných rozhodnutí – č. k. 4Asan 3/2020 zo 4. mája 2021 – týkajúcom sa konania vo veciach služobného pomeru konštatoval, že účelom tohto konania je objektívne zistiť, či došlo k takému konaniu, ktoré odôvodňuje personálny postih voči príslušníkovi Policajného zboru. Orgán oprávnený rozhodovať o prepustení príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru je povinný čo najúplnejšie zistiť podklady na rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci. Objasniť konkrétny skutok znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky právne relevantné skutočnosti, vyhodnotiť dostupné dôkazy v prospech aj neprospech príslušníka Policajného zboru a vyhodnotením na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné na preukázanie zodpovednosti príslušníka Policajného zboru za jeho protiprávne konanie.

36. Vlastná úvaha orgánu oprávneného konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle (rozsudky najvyššieho súdu č. k.

10 Sžo 23/2016 z 19. apríla 2017, č. k. 2 Sžo 163/2015 z 25. októbra 2017 a č. k. 2 Sžo 8/2016 z 23. mája 2018).

37. Ustálený právny názor najvyššieho súdu, že v konaní vo veciach služobného pomeru sa musí oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov podľa vlastnej úvahy vyhnúť svojvôli, je ústavne konformný. Ústavný súd navyše dodáva, že v rámci tejto myšlienkovej činnosti by mal oprávnený orgán posúdiť, či ten-ktorý dôkaz bol alebo nebol získaný a vykonaný zákonným spôsobom, či je alebo nie je použiteľný v tomto type konania (t. j. či má alebo nemá význam pre tento typ konania), a či je alebo nie je pravdivý. K tomu v posudzovanom prípade evidentne nedošlo.

38. Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky totiž oznámením Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 248/2007 Z. z. oznámilo, že 2. októbra 2006 bola v Bratislave podpísaná Zmluva medzi Slovenskou republikou a Maďarskou republikou o spolupráci pri predchádzaní cezhraničnej trestnej činnosti a v boji proti organizovanej trestnej činnosti. Národná rada Slovenskej republiky so zmluvou vyslovila súhlas svojím uznesením č. 213 z 30. januára 2007 a rozhodla, že ide o medzinárodnú zmluvu podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, ktorá má prednosť pred zákonmi. Prezident Slovenskej republiky ju ratifikoval 20. februára 2007. Uvedená medzinárodná zmluva platná a účinná v čase rozhodnom pre posúdenie postupu štátnych orgánov v danej veci upravovala (okrem iného) použitie agenta s tým, že orgány boja proti trestnej činnosti zmluvných strán na základe dožiadania mohli poskytnúť súhlas na použitie agenta žiadajúcej zmluvnej strany na území svojho štátu, ak to bolo potrebné v záujme úspešného odhalenia trestného činu spáchaného alebo pripravovaného na území žiadajúcej zmluvnej strany, pre ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody, za predpokladu, že objasnenie tohto trestného činu by bez použitia agenta bolo nemožné alebo podstatne sťažené (čl. 15 ods. 1). Použitie agenta sa obmedzovalo vždy na jednotlivé prípady a na určitý čas, ale môže trvať najviac šesť mesiacov... Použitie agenta pripravovali orgány boja proti trestnej činnosti zmluvných strán koordinovane. Agent mohol svoju činnosť začať až po uzavretí dohody pre daný prípad medzi orgánmi boja proti trestnej činnosti a získaní súhlasu podľa čl. 3 ods. 3. Dohoda musela obsahovať ustanovenia uvedené v ods. 5 a 11 (čl. 15 ods. 6).

39. K predchádzajúcemu bodu však treba dodať, že 15. októbra 2017 nadobudol účinnosť zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „EVP“), ktorý transponoval do slovenského právneho poriadku smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 1. 5. 2014). Táto úprava má nateraz prednosť pred medzinárodnými zmluvami (§ 2 zákona o EVP), pričom z § 2 ods. 3 zákona o EVP vyplýva, že členské štáty popri tejto smernici môžu uzatvárať alebo ďalej uplatňovať dvojstranné alebo viacstranné dohody alebo dojednania s inými členskými štátmi, iba pokiaľ tieto dohody alebo dojednania umožňujú prehlbiť ciele tejto smernice a prispievajú k zjednodušeniu alebo k ďalšiemu uľahčeniu postupov zabezpečenia dôkazov.

40. Sudca je pri výkone svojej funkcie (teda i pri svojom rozhodovaní) viazaný len ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (§ 2 ods. 3 prvá veta zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). To platí ako pre sudcov rozhodujúcich v trestnom konaní, tak aj pre sudcov rozhodujúcich v správnom súdnom konaní.

41. Existenciou medzinárodnej zmluvy uvedenej v bode 38, ale najmä podmienkami použitia agenta podľa čl. 15 tejto medzinárodnej zmluvy sa mal v prvom rade zaoberať Okresný súd Žilina v rámci rozhodovania o žiadosti inšpekčnej služby o použitie agenta (príslušníka polície Maďarskej republiky), čo evidentne neurobil. Ústavný súd považuje za absurdné, že by v prípade ako je tento, orgány činné v trestnom konaní na účel objasnenia prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nemohli použiť agenta, ktorý by bol príslušníkom Policajného zboru a ktorý by ovládal anglický jazyk alebo maďarský jazyk, resp. že by použitie agenta, ktorý by bol príslušníkom Policajného zboru a ktorý by ovládal anglický jazyk alebo maďarský jazyk, v trestnom konaní bolo podstatne sťažené (§ 117 ods. 1 Trestného poriadku). Aj v takomto prípade platí, že použitie agenta je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin. Konanie agenta musí byť v súlade s účelom Trestného poriadku a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dajú agentovi úlohu, „*aby jazdil motorovým vozidlom po určitej trase bez pripútania bezpečnostným pásom*“, mali by sa vopred vysporiadať s tým, že z povinnosti používania bezpečnostných pásov alebo iných zadržiacích zariadení podľa § 8 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov existuje viacero výnimiek, pričom podľa jednej z nich používanie bezpečnostných pásov neplatí pre vodiča vozidla ozbrojených síl, ozbrojených bezpečnostných zborov, ozbrojených zborov, Vojenskej polície, obecnej polície, Hasičského a záchranného zboru, ostatných hasičských jednotiek, Horskej záchrannej služby, záchrannej zdravotnej služby, banskej záchrannej služby, Vojenského spravodajstva, Slovenskej informačnej služby a prepravované osoby, ak si to vyžaduje plnenie ich úloh.

42. Existenciou medzinárodnej zmluvy uvedenej v bode 38, ako aj podmienkami použitia agenta podľa čl. 15 tejto medzinárodnej zmluvy sa mal zaoberať aj kasačný súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra. Predmetom medzinárodnej zmluvy uvedenej v bode 37 totiž nie je dohoda zmluvných strán na použitie agenta (príslušníka polície Maďarskej republiky) v konaní vo veciach služobného pomeru. S uvedenou skutočnosťou sa nevysporiadal ani nadriadený ešte predtým, ako na základe hlásenia inšpekčnej služby z 1. marca 2003 konajúcej v trestnej veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a 2. marca 2013 začal konanie o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru. Je zarážajúce, že jediný, kto s návrhom nadriadeného na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru nesúhlasil a považoval ho za predčasný, bol príslušný odborový orgán, ktorý nadriadenému odporučil využiť u sťažovateľa inštitút dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, čo však nadriadený neurobil. Skutočnosť, že s návrhom nadriadeného na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru súhlasil aj riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline a prezident Policajného zboru, nasvedčuje tomu, že prípad sťažovateľa nemusí byť ojedinelý, ale že môže ísť o systémové zlyhanie ministerstva vnútra (ako ústredného orgánu štátnej správy pre Policajný zbor) spôsobilé narušiť nielen vážnosť Policajného zboru, ale v konečnom dôsledku aj reputáciu Slovenskej republiky v oblasti medzinárodného záväzkového práva. Niet totiž pochyb o tom, že inšpekčná služba pochybila nielen pri plánovaní, ale aj samotnej realizácii akcie, v ktorej použila agenta (príslušníka polície Maďarskej republiky), keď bezprostredne po obdržaní hlásenia o ukončení tejto akcie

nezaistila bankovky, ktoré boli tomuto agentovi odovzdané. Uvedené skutočnosti nezabránili nadriadenému, aby oprávnenému orgánu predložil návrh na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru spolu s listinnými dôkazmi, medzi ktorými bolo viacero dôkazov získaných inšpekčnou službou v trestnom konaní. Vyhodnotením týchto dôkazov v ďalšom priebehu konania ministerstvo vnútra dospelo k záveru, že „priamo preukazujú prítomnosť odvolateľa v kritickom mieste a čase jeho protiprávneho konania a nepriamo podporujú úsudok o tom, že protiprávneho konania sa dopustil odvolateľ“. Ministerstvo vnútra taktiež uviedlo, že predovšetkým z výsluchu agenta v trestnom konaní jednoznačne vyplýva, že „tento bol odvolateľom zastavený ako vodič nákladného motorového vozidla. Nakoľko nebol pripútaný bezpečnostným pásom, uložil mu tento pokutu 60 €, ktoré od neho aj prevzal. Následne mu však pri svetle pred vozidlom prstom pootvoril peňaženku, prelistoval bankovky v nej, vrátil mu do nej 40 € z prevzatej pokuty a vybral si z tejto peňaženky 10 €. Je teda zrejmé, že u odvolateľa ostalo celkom 30 €. O ich prevzatí nevydal vodičovi žiaden doklad, ani ich prevzatie nevykázal v žiadnych služobných pomôckach. Je nepochybné, že si ich ponechal. Takéto konanie je bezpochyby skutočnosťou zakladajúcou dôvod prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru...“.

43. Ako bolo uvedené, v konaní vo veciach služobného pomeru za dôkaz nemôžu slúžiť prostriedky, ktorými nemožno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Podľa názoru ústavného súdu ministerstvo vnútra pristúpilo k hodnoteniu dôkazov podľa vlastnej úvahy (§ 238 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru) bez toho, aby dôkazy nachádzajúce sa v administratívnom spise, a to najmä tie, ktoré (pôvodne) získala inšpekčná služba v trestnom konaní, posúdilo podľa kritérií uvedených v bode 37. V rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra krajský súd možnosť sám vykonať dokazovanie podľa § 120 písm. a) SSP nevyužil a neurobil tak ani najvyšší súd v zmysle § 452 SSP.

44. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd nepreskúmal zákonnosť rozhodnutia ministerstva vnútra vydaného v konaní o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru ústavne konformným spôsobom. Námetka sťažovateľa, ktorý tvrdil, že záver najvyššieho súdu o zákonnosti rozhodnutia ministerstva vnútra je arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, absurdný, ako aj popierajúci základné zásady logiky, čo sa týka hodnotenia dôkazov, je opodstatnená. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil východiská ochrany základných práv a slobôd uvedené v bodoch 24 až 27 toho nálezu, preto jeho prístup pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

45. Na skutkovom základe uvedenom v bodoch 28 až 42 tohto nálezu ústavný súd podľa § 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodol, že rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 10 Sžk 34/2019 z 24. novembra 2020 boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto napadnutý rozsudok najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil; z dôvodu zániku správneho kolégia najvyššieho súdu (bod 18) ústavný súd vec vrátil na ďalšie konanie najvyššiemu správne súdu (body 1 a 2 výroku nálezu).

46. Úlohou najvyššieho správneho súdu, ktorý je v zmysle § 134 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu, bude opätovne rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľa, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť najvyššieho správneho súdu na to, že nároky po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru upravujú ustanovenia § 196 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.

VI. Finančné zadost'učinenie

47. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 30 000 eur, pretože pokiaľ by nebol zo služobného pomeru prepustený, bol by splnil podmienky na získanie výsluhového dôchodku.

48. Ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal [§ 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde].

49. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 153/08).

50. V danom prípade ústavný súd považuje svoje rozhodnutia uvedené v bodoch 1 a 2 výroku nálezu za dostatočnú satisfakciu, preto návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nevyhovet (bod 4 výroku nálezu).

51. Ak sa rozhodnutie o skončení služobného pomeru zruší (bod 44), služobný pomer trvá. Za čas neplatného skončenia služobného pomeru patrí policajtovi služobný príjem podľa § 84 ods. 1 písm. a) až m) a písm. s) a ak ide o príslušníka Policajného zboru podľa § 84 ods. 2 písm. a) až m), ktorý mu patril v čase pred neplatným skončením služobného pomeru (§ 196 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru). Ak po rozhodnutí o neplatnom skončení služobného pomeru nie je možné policajta zaradiť do pôvodnej funkcie, ustanoví sa do funkcie podľa § 33; to neplatí, ak nie sú splnené podmienky podľa § 14 ods. 5 (§ 196 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru). Ak po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru policajt oznámi, že netrvá na ďalšom výkone štátnej služby, platí, ak sa policajt a nadriadený nedohodnú inak, že jeho služobný pomer sa skončí uvoľnením uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov; lehota na skončenie služobného pomeru začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni pôvodného rozhodnutia o skončení služobného pomeru (§ 196 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru).

VII. Trovy konania

52. Trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania (§ 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil

inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Za trovy konania môžu byť považované iba také výdavky, ktoré sú preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, ak vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

53. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádza z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak ods. 4 neustanovuje inak. Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2020 predstavovala sumu 1 087 eur.

54. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 384,08 eur z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti vykonané v roku 2021) v sume 181,17 eur za jeden úkon a za dva režijné paušály v sume 10,87 eur za jeden paušál, ktorú zaviazal uhradiť najvyšší súd právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

55. Celkom na záver ústavný súd považuje vo vzťahu k účastníkom konania upresniť, že v predmetnej veci konal ako s účastníkom konania (§ 125 zákona o ústavnom súde) nie s najvyšším správnym súdom, ale s najvyšším súdom, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, keďže Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako najvyššia súdna inštancia pre oblasť správneho súdnictva začal svoju činnosť až od 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona o súdoch). Po zrušení napadnutého rozhodnutia sa však vec vracia na ďalšie konanie najvyššiemu správne mu súdu, na ktorý 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva vo veciach správneho súdnictva, a to vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu (§ 101e ods. 2 zákona o súdoch); Trovy konania znáša najvyšší súd ako účastník konania a orgán verejnej moci, rozhodnutím ktorého došlo k porušeniu práv sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu